

vers Karakter, fremkommer der ligefrem Hungersnød og store Perioder af Arbejdsmangel, hvor Folk ligefrem dø af Sult, til Trods for, at den Betaling, der ydes Arbejderne i disse Lande, er ganske overordentlig lav, og de som Følge deraf efter det ærede Medlems Mening maatte have overordentlig let ved at konkurrere. I andre Lande som Amerika og England, hvor Arbejdsfortjenesten faktisk er højere end hos os, kender man ligeledes Arbejdsløshed. For nogle Aar siden drog hundrede tusinder af arbejdsløse gennem Nordamerika til Washington for at præsentere den lovgivende Forsamling den Nød og Elendighed, som herskede i dette Land, hvor Arbejdslønnen jo er baade absolut og relativt højere end i vort Land. I England paa samme Maade. Ogsaa der hersker en meget stor Arbejdsløshed. Forleden, da jeg forhandlede med Repræsentanter for vor Skibsindustri, meddelte de, at der langs Tynefloden laa Sneese af Skibsværfter ganske tomme, hvor der ikke blev udført det mindste Arbejde. Saaledes gaar det overalt. Vi møde Arbejdsløshed, baade den momentane og den stedsevarende, overalt, hvor der hersker moderne Produktion uden Hensyn til, om Arbejdslønnen er høj eller lav. Altsaa, man kan slet ikke bygge paa dette og sige, at her ligger Skaden. Derfor vender man tilbage til, at der maa være noget galt ved hele Systemet, og at dette gale sikkert maa ligge hos dem, der bestemme, hvordan Produktion og Omsætning skulle foregaa, og ikke hos Arbejderne, som kun have at rette sig efter de Bestemmelser, som Produktionens Repræsentanter og Indehavere træffe til Produktionens og Omsættningens Fremme. Naar saaledes en stor Klasse paa Grund af sin Besiddelsesløshed er uden Indflydelse paa, hvorledes Produktionen foregaa, om den foregaa jævnt eller i Spring, og man ikke fra Statssamfundets Side kan sikre Arbejderne imod at komme til at lide under disse Nedgangsperioder og lange Tidens Arbejdsløshed, og ikke ad den Vej kan sikre dem Midlerne til deres Udkomme, synes jeg, at det er en ganske naturlig og berettiget Ting, at de saa komme til Staten og sige: Naar I ikke kunne skaffe os Arbejde, have vi i hvert Fald Ret til at kræve, at I skaffe os Understøttelse uden at betegne os som Fattiglemmer. Og de have saa meget mere Grund til at gøre det, som alle øvrige Samfundsklasser jo ogsaa komme til Staten og bede den hjælpe dem med at fremme deres Interesser. Er det i og for sig mere

naturligt, at Staten bidrager til, at vort Landbrug kan florere, at vi kunne have gode Besætninger af Husdyr o. s. v., end at Staten sørger for, at Folk faa det, de skulle spise, det, de skulle have for at kunne opretholde Livet? Jeg synes, at det sidste, naar det kommer til Stykket, er endnu mere naturligt end det første, og i alt Fald synes jeg, at hvis det er saaledes, at vi ikke have Raad til at flutte os, at Pengene, Indtægterne i Statskassen ere smaa, er der mange Udgifter, vi kunde spare, men som Rigsdagen gaar let med til, og navnlig har der i de sidste Aar været Udgifter, vi burde have sparet — jeg behøver ikke i dette Øjeblik at nævne hvilke — for at kunne yde en Støtte til dem, som nu lide under den Misregering, som vort økonomiske Samfund faktisk er Genstand for.

Christian Rasmussen: Den Debat, der har været ført om den foreliggende Sag nu i et Par Dage, godtgør jo den gamle Regel, at saa snart der er Tale om, at Arbejderbefolkningen kommer med Krav til Statsmagten, skal der gøres en forfærdelig Masse Ophævelser derover, saa kan det ikke lade sig gøre at hjælpe paa den Maade, Arbejderne have tænkt sig, kort sagt, i alle Retninger tales der imod det, og man synes ikke at have stor Lyst til at komme ind paa disse Veje. Det er en ren Modsætning til, hvorledes det gaar, naar der foreligger Forslag for os, som vedrører f. Eks. Landbruget, og hvorefter der skal ydes store Kapitaler til dettes Fremme. Saa hører man intet til alle disse uhyre Vanskeligheder, der altid optaarne sig, naar der stilles Krav fra Arbejdernes Side.

Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind herpaa, da det jo neppe vil lykkes at rokke Flertallet ret langt og man jo ikke har synderlig Lyst til at beskæftige sig med disse Sager. Jeg skal saa meget mindre gøre det, som det kun er en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen), som har foranlediget mig til at tage Ordet. Det ærede Medlem havde jo hørt en hel Masse ufordelagtige Ting om Arbejderne — han vidste ikke noget, han havde kun hørt det — det var andre, der havde fortalt ham det, og blandt alt dette ufordelagtige var ogsaa dette, at Arbejderne lavede systematisk Driveri omkring paa Værkstederne. Man vidste nøjagtig, hvor meget man kunde tjene, og havde man tjent det, vilde man ikke bestille mere. Saaledes